

Nr 596.

Av herr **Falk m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 217, med förslag till lag om folkpensionering m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 217 med förslag till lag om folkpensionering föreslås att pensionsavgift skall av en var avgiftspliktig erläggas med 6 kronor, eller om han enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för året har taxerat belopp överstigande 600 kr., en procent av det taxerade beloppet, dock högst 20 kr., för enskild samt för äkta makar högst 40 kronor.

Detta innebär en betydande höjning av nu utgående pensionsavgifter. Särskilt kännbart måste detta drabba de allra fattigaste befolkningslagren, vars ekonomiska bärkraft icke är tillräcklig för ytterligare belastning. Departementschefen har i propositionen såsom skäl för avgiftssystemet ifråga anfört att han »velat ta hänsyn till önskvärldheten att ej försvåra andra sociala försäkringsgrenars verksamhet. De befolkningsgrupper, för vilka folkpension är särskilt påkallad, ha all anledning att försäkra sig även för sjukdom, en mycket betydande del av dem dessutom även för arbetslöshet. Man bör därför, enligt min mening, icke se spörsmålet om avgiften till pensionsförsäkringen såsom en isolerad fråga utan i sammanhang med frågorna om avgifter till annan socialförsäkring. För den som rimligen bör vara både sjukförsäkrad och arbetslöshetsförsäkrad kan avgiften till folkpensioneringen icke sättas särdeles hög, om icke bördan för honom skall bliva för tung.»

Vad departementschefen sålunda anfört äger givetvis sin fulla och obestridda riktighet. Summan av redan nu utgående olika avgifter, för socialförsäkringar o. dylikt, uppgå till belopp vilka utan tvivel tangerar bristningsgränsen, och det ligger i öppen dag att en familjeförsörjare med en inkomst av cirka 1,200 kr. och därunder icke utan betydande svårighet förmår att bära ytterligare ökade avgifter. Ännu mer kännbart blir läget därest vederbörande är bosatt inom område tillhörande högre dyrortsgrupp. Därest avgiften emellertid skulle anpassas efter betalningsförmågan borde den enligt vår mening utgå i förhållande till det beskattningsbara beloppet. Därigenom vore hänsyn tagen till såväl de enskilda familjernas ekonomiska förmåga som levnadskostnaderna på de olika orterna. Även om det av finansiella skäl icke låter sig göra att helt omlägga grunderna för avgiftsberäkningen, synes det oss vara både möjligt och nödvändigt att hänsyn tages till ovan anförda synpunkter.

I anledning av vad sålunda ovan anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i lagen om folkpensionering införa sådan bestämmelse att pensionsavgift skall utgå med lägst 6 kr., samt därutöver viss procent av det enligt förord-

ningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet.

Stockholm den 12 april 1935.

Karl Falk.

Axel Landgren.

Eskil Eriksson
i Sandby.

Bertil Andersson.

Åxel Johansson,
Djursnäs.
